

РЕШЕНИЕ

№ 2128

гр. София, 05.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 08.04.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **1212** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния
кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.
Образувано е по касационна жалба от пълномощник на „Г.” Е., против Решение
№ 94 от 17.12.2010 г., постановено по НАХД № 5249/2010 г. по описа на С
районен съд, НО, 107^{ми} състав. С решението е потвърдено Наказателно
постановление № К - 6225 от 22.12.2009 г., издадено от директора на Регионална
дирекция за областите С., С, К, П и Б към Главна дирекция „Контрол на пазара”
при Комисията за З. на П., с което на „Г.” Е. е наложено административно
наказание „имуществена санкция”, размер на 1 000 лв. за нарушение по 72, вр.
чл. 46, т. 2 от Закона за туризма.

Касаторът се представлява от упълномощения адвокат, който поддържа
жалбата, становището за незаконосъобразност на решението и на наказателното
постановление.

Ответникът не се представлява и не изразява становище.

Прокурорът при С градска прокуратура счита, че жалбата е
основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени събраните по делото
доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК,

намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон касационният съд следи и служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател. Касационният съд служебно не открива такива основания, поради което възприема решението като валидно и допустимо.

На 05.11.2009 г. служители на КЗП извършили проверка в заведение за хранене, стопанисвано от „Г.“ Е., находящо се на установен адрес в гр. С.. Констатирано е, че търговецът предоставя туристическа услуга „ресторантьорство” в туристически обект, който не бил категоризиран и към тази дата нямал временно удостоверение за открита процедура по категоризиране. Съставен е констативен протокол. На 26.11.2009 г. е съставен и АУАН, в който са отразени горните обстоятелства и въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление.

Установява се още от доказателствата по делото, обсъдени и в решението на въззивния съд, че след датата на проверката – 05.11.2009 г. и преди датата на съставяне на АУАН – 26.11.2009 г. търговецът е представил на 20.11.2009 г. Временно удостоверение за открита процедура по категоризиране на същия обект, № СО-ТО-9198 от 18.11.2009 г., издадено от Столична община.

Пред настоящата инстанция не са представени нови писмени доказателства.

По изложените по – горе факти страните не спорят. Основното възражение на касатора е, че към момента на съставяне на АУАН - 26.11.2009 г. не е било налице нарушение, поради това, че на 20.11.2009 г. е представено временното удостоверение.

За да потвърди наказателното постановление съставът на С районен съд е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, като е обсъдил наведените от жалбоподателя доводи в тази насока.

Обжалваното решение е правилно, а касационната жалба неоснователна.

Разпоредбата на чл. 46, т. 2 ЗТ задължава лицето, предоставящо туристически услуги в туристически обекти по чл. 3, ал. 3, т. 1, 2, 3 и 10 да предоставя услугите в категоризиран туристически обект или в обект, на който е издадено временно удостоверение за открита процедура по категоризиране. Безспорно е, че използваният от дружеството обект е такъв по чл. 3, ал. 3, т. 3 ЗТ, не попада в обхвата на изключенията, предвидени в чл. 50, ал. 2 от същия закон и не е бил снабден с удостоверение към момента на извършване на проверката, при която това е констатирано – 05.11.2009 г. Обстоятелството, че след тази дата търговецът се е снабдил с временно удостоверение не е основание да не бъде ангажирана неговата административнонаказателна отговорност. Действително, нормата на чл. 50, ал. 3 не определя срок, в който задължението за подаване на

заявление за категоризиране подлежи на изпълнение. Тъй като се касае за задължително условие за експлоатиране на заведение за хранене, и предвид логическото тълкуване на текста на ал. 3 на чл. 50 („Лицето, което извършва или ще извършва хотелиерство или ресторантьорство, или упълномощено от него лице подава заявление за категоризиране или за промяна на категорията на туристически обект...”) следва да се приеме, че задължението за подаване на заявление възниква още преди да бъде въведено заведението в експлоатация. Да бъде приета тезата на касатора означава да се приеме, че задълженото лице дължи предприемане на действия за категоризиране едва след (ако) контролният орган установи, че търговският субект не притежава удостоверение. Позоваването на чл. 36, ал. 1 ЗАНН за случая е неуместно. Не съществува процесуална пречка актът, с който се поставя началото на административнонаказателното производство да бъде съставен въз основа на документи и констатации, извършени по – рано. Единственото ограничение по отношение сроковете за съставяне на АУАН е установено в чл. 34, ал. 1, изр. второ ЗАНН. Чл. 42 от същия закон предписва задължителните реквизите, които трябва да съдържа самият акт. Сред тях са и тези по т.т. 3, 4, 5 - датата и мястото на извършване на нарушението; описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено; законните разпоредби, които са нарушени. Конкретизирането на тези данни дава възможност на наказателноотговорното лице да разбере, в извършването на какво нарушение е обвинено и именно поради това АУАН поставя началото на производството. Като не е притежавал към датата на проверката – 05.11.2009 г. удостоверение едноличният търговец е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение, определено като такова с разпоредбата на чл. 72, вр. чл. 46, т. 3 ЗТ и отговорността му за това е ангажирана законосъобразно. Както в акта, така и в НП като дата на нарушението правилно е посочена датата на констатирането, така както е отразена в протокола от 5.11.209 г.

При наличието на установени обективно, пълно и всестранно факти районният съд е постановил правилно и обосновано решение, което следва да бъде оставено в сила

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд С.-град, VI^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 94 от 17.12.2010 г., постановено по НАХД № 5249/2010 г. по описа на С районен съд, НО, 107^{-ми} състав.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.

.....